DOMSTOLENS DOM (FØRSTE AFDELING)
AF 24. JUNI 1976 [1]

F. C. L. M. Crijns
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Sag 97/75

Sammendrag

Tjenestemænd — rationalisering af tjenestegrenene som følge af tiltrædelsestraktaten — ordning vedrørende tjenestemændenes udtræden af tjenesten — godtgørelse — sammenlægning med indtægt i ny stilling — beregning i henhold til forordning nr. 2530/72, artikel 3, stk. 4 — udelukkelse af familietillæg

Det fremgår af tjenestemandsvedtægtens artikel 67, stk. 2 i forbindelse med forordning nr. 2530/72, artikel 3, stk. 4 og 5, at både familietillæg med hjemmel i national lovgivning og Fællesskabets, er undtaget fra beregningen i forordning nr. 2530/72 og omfattes af en særlig ordning med et sammenlægningsforbud.

I sag 97/75

F. C. L. M. CRIJNS, forhenværende tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, Berkel-Enschot (Nederlandene), bistået og repræsenteret af advokat ved Cour d'Appel i Bruxelles Benoit Humblet og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Tony Biever, 83, boulevard Grande-Duchesse Charlotte

sagsøger,

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af sin juridiske rådgiver Raymond Baeyens og med valgt adresse i Luxembourg hos Kommissionens juridiske rådgiver Mario Cervino, Batiment CFL, place de la Gare,

sagsøgt,

angående et krav om annullation af Kommissionens afgørelse af 22. oktober 1974, der drejer sig om beregningen af godtgørelsen efter artikel 3, stk. 1, litra b), første led og stk. 4 i Rådets forordning (Euratom, EKSF, EØF) nr. 2530/72 af 4. december 1972, og om annullation af afslagene på den herom indgivne klage,

1 — Processprog: Hollandsk.

afsiger

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af: afdelingens formand A. O'Keeffe, dommerne J. Mertens de Wilmars og F. Capotorti,

generaladvokat: J.-P. Warner
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og parternes anbringender under skriftvekslingen kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb

Ved beslutning af 4. april 1973 accepterede sagsøgte, Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, den af sagsøgeren indgivne endelige afskedsansøgning med virkning fra 1. juli 1973. Denne ansøgning blev indgivet i medfør af Rådets forordning nr. 2530/72 af 4. december 1972 (Euratom, EKSF, EØF) om indførelse af særlige og midlertidige foranstaltninger vedrørende ansættelse af tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber som følge af nye medlemsstaters tiltrædelse samt tjenestemænds udtræden af tjenesten i disse Fællesskaber (EFT-specialudgave 1972, 1.-8. dec; org. ref. JO L 272 af 5. 12. 1972, s. 1). Artikel 2, stk. 1 i denne forordning bemyndiger Fællesskabets myndigheder til »af tjenstlige grunde og under hensyntagen til det behov, der opstår som følge af nye medlemsstaters tiltrædelse af De europæiske Fællesskaber ... indtil den 30. juni 1973, at træffe foranstaltninger vedrørende udtrædelse af tjenesten i henhold til artikel 47 i vedtægten for deres tjenestemænd i lønklasserne A 1 - A 5 inklusive ...«.

Artikel 3 i forordningen indeholder i sine mange stykker reglerne om beregning af de ydelser, der tilstås tjenestemændene efter tjenestens ophør.

Ifølge stk. 1 modtager de det første år en månedlig godtgørelse lig med deres seneste oppebårne vederlag, herefter i en periode, der varierer efter omstændighederne en månedlig godtgørelse på 80 % af grundlønnen og sluttelig i en tredje periode, der ophører, når tjenestemanden fylder 65 år, en godtgørelse på 70 % af denne løn. Stk. 4 i samme artikel giver imidlertid mulighed for at begrænse den således udregnede godtgørelse med den indkomst, som den pågældende indtjener i en ny stilling. Hvis godtgørelsen og

denne indkomst sammenlagt overstiger det samlede vederlag, som tjenestemanden ville have oppebåret, dersom han var forblevet i tjenesten, formindskes fællesskabsgodtgørelsen således, at det fulde beløb bliver lig med dette forudsatte samlede vederlag.

Herudover har tjenestemanden ifølge samme artikel 3, stk. 5 ret til samtlige de omhandlede familietillæg i tjenestemandsvedtægten, men i givet tilfælde skal vedtægtens artikel 67, stk. 2 om tilsvarende familietillæg fra anden side anvendes.

Efter at sagsøger det første år havde modtaget en godtgørelse svarende til hans seneste vederlag, meddelte Kommissionen ham ved brev af 22. oktober 1974, hvorledes den godtgørelse, der tilkom ham for den næste periode, dvs. fra 1. juli 1974, ville blive beregnet.

Da sagsøger fandt, at denne beregningsmetode krænkede ovennævnte ordning, indgav han den 20. december 1974 klage til Kommissionen i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 90.

Kommissionen undlod at svare og lod 4 måneders-fristen i artikel 90, stk. 2, 5. afsnit udløbe, hvilket anses som en stiltiende afvisning. Imidlertid traf den en udtrykkelig beslutning af samme indhold ved brev af 13. juni 1975. Den 30. august 1975 har sagsøger indgivet klage for Domstolen, og den er registreret den 5. september 1975.

Domstolens første afdeling har på grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Sagsøger har nedlagt følgende påstand:

»1. Det kendes for ret, at den godtgørelse, som omhandles i Rådets forordning nr. 2530/72 af 4. december 1972 artikel 3, stk. 4, er den i samme forordnings artikel 3, stk. 1, litra b) anførte, og at denne godtgørelse udgør en del af grundlønnen med undtagelse af familietillæg;
2. Det kendes ligeledes for ret, at de i forordning nr. 2530/72, artikel 3, stk. 5 og i vedtægten for De europæiske Fællesskabers tjenestemænd, artikel 67, stk. 2, omhandlede familietillæg, der modtages andetsteds fra, er omfattet af forbudet mod dobbeltydelser i samme artikel 67, stk. 2, og at disse familietillæg ikke udgør en ny indtægt i den i forordning nr. 2530/72, artikel 3, stk. 4 forudsatte betydning.
3. Annullation af sagsøgtes den 22. oktober 1974 trufne afgørelse nr. 011932 om beregning af de fradrag, som skal foretages i medfør af Rådets forordning af 4. december 1972, artikel 3, stk. 4.
4. Ligeledes annullation af afslagene på sagsøgers klage mod den under punkt 3 anførte afgørelse.
5. Sagsøgte idømmes sagsomkostningerne.«

Sagsøgte har nedlagt følgende påstand:

»— frifindelse.
— Sagsøger idømmes sagsomkostningerne i henhold til procesreglementets artikel 70.«

III — Parternes søgsmålsgrunde, indsigelser og andre anbringender

A — Ifølge *sagsøger* udgør beregningsmåden i Kommissionens brev af 22. oktober 1974, hvad angår sammenlægningen af den i forordning nr. 2530/72 artikel 3, stk. 1 b) hjemlede godtgørelse med indtægten i den nye stilling, en krænkelse af forordningens artikel 3, stk. 1, litra b), første led, stk. 4 og 5, tillige med tjenestemandsvedtægtens artikel 62, især afsnit 3 samt artikel 67, særlig stk. 2.

Ifølge forordning nr. 2530/72, artikel 3, stk. 4 skal »de indtægter, som den pågældende oppebærer i sin nye stilling i

den i stk. 1, litra b) omhandlede periode fradrages den for denne periode fastsatte godtgørelse i det omfang, disse indtægter og godtgørelsen tilsammen overstiger tjenestemandens seneste samlede vederlag, udregnet på grundlag af den løntabel, der er gældende den første dag i den måned, for hvilken godtgørelsen skal udbetales. Dette vederlag korrigeres med den i stk. 3 omhandlede koefficient«.

1. Sagsøger gør principielt gældende, at Kommissionen har krænket denne bestemmelse. Kommissionen har ved anvendelsen af reglen om reduktion af de samlede ydelser nemlig medregnet Fællesskabets familietillæg i den omhandlede godtgørelse og medtaget de til den nye stilling knyttede familietillæg ved beregningen af indtægten herfra, selv om disse familietillæg skal holdes uden for beregningen i henhold til artikel 3, stk. 4, der alene omhandler den i stk. 1, b) anførte godtgørelse (80 % af grundlønnen) og egentlige »indtægter«, i den nye stilling. Det fremgår af sammenligningen mellem litra a) og b) i artikel 3, stk. 1, at benævnelserne »vederlag« og »grundløn« ikke betyder det samme, hvilket bekræftes af tjenestemandsvedtægtens artikel 62, stk. 3, ifølge hvilken »vederlaget omfatter en grundløn, familietillæg og godtgørelser«. Desuden indeholder samme artikel 3, stk. 5 ved sin henvisning til vedtægtens artikel 67, stk. 2 en særlig regel, hvorefter familietillæg fra Fællesskabet ikke må sammenlægges med familietillæg andetsteds fra.

Ved beregningen af godtgørelsen til gennemførelse af artikel 3, stk. 4 måtte Kommissionen derfor kun medtage grundlønnen, reguleret med justeringskoefficienten. I Kommissionens sammentælling under rubrikken »godtgørelse på 80 % (brutto)« må følgende poster således udelades: »husstandstillæg«, »børnetilskud«, »familietillæg fra anden side« og »uddannelsestillæg (det faste beløb)«. Resultatet ville være en godtgørelse på 73 125 FB i stedet for 78 970 FB. Sammenlagt med den nye indtægt overstiger denne godtgørelse ikke det seneste samlede vederlag med mere end 100 FB og ikke med 12 103 FB som efter Kommissionens beregning.

2. Sagsøger gør gældende, at hans opfattelse i øvrigt bekræftes af, at Kommissionen ved sin fortolkning af artikel 3, stk. 4 og 5 tager hensyn til familietillæg fra Fællesskabet (børnetilskud), der rent faktisk ikke udbetales, netop som følge af artikel 3, stk. 5 i forordning nr. 2530/72 i forbindelse med vedtægtens artikel 67, stk. 2, idet sagsøger modtager en ydelse af samme art i Nederlandene. Derhos anvender den på samme slags familietillæg to af hinanden ganske uafhængige regler om forbud mod sammenlægning. Husstands- og uddannelsestillæg henføres med urette under reglen i artikel 3, stk. 4, medens man med rette anvender artikel 3, stk. 5 i forordning nr. 2530/72 jf. artikel 67, stk. 2 på børnetilskuddet, men med urette reglen i artikel 3, stk. 4 om forbud mod sammenlægning. Endelig er det ulovligt at betragte »de fra anden side« som »indtægter, som den pågældende oppebærer i sin nye stilling« i artikel 3, stk. 4's betydning, idet de lovbestemmelser, der gælder i Nederlandene, ikke regner med det reelle antal børn, men et skatteretligt relevant antal.

B — I svarskriftet gør Kommissionen gældende, at en korrekt fortolkning af artikel 3, stk. 4 i forordning nr. 2530/72 forudsætter, at denne bestemmelse ses i sammenhæng med resten af forordningen. Nævnte stk. 4 er inspireret af artikel 5, stk. 4 i Rådets forordning nr. 259/68 af 29. februar 1968 (EFT-specialudgave 1968 (I), s. 30; org. ref. JO L 56 af 4. 3. 1968, s. 1), der ligeledes i forbindelse med førtidig udtræden af tjenesten satte loft for den godtgørelse, der tilkom den tjenestemand, som valgte at gå »frivilligt« og fik indtægt i en ny stilling. Lovgivers hensigt står her klart. Systemet består i at tillade vedkommende at opnå nye indtægter på betingelse af, at de sammenlagt med godtgørelsen, ikke overstiger det seneste samlede vederlag.

Ifølge Kommissionen fremgår det af den administrative klage af 20. december

1974, at sagsøger ønsker fra Kommissionen at få udbetalt godtgørelsen (80 % af grundlønnen), husstandstillægget og uddannelsestillægget, hvilket i alt udgør 79 269 FB, hvortil kommer den nye indtægt (løn + børnetilskud), der beløber sig til 52 351 FB, dvs. en totalindkomst på 131 619 FB, hvilket overstiger det sidste samlede vederlag, der var på 119 218 FB, med 12 401 FB.

Kommissionen bestrider sagsøgers opfattelse, hvorefter den i artikel 3, stk. 4 hjemlede godtgørelse skulle være den procentdel af grundlønnen, der omhandles i stk. 1, litra b), og således ikke skulle indbefatte familietillæggene. Kommissionen har anført, at familietillæggene ifølge vedtægtens system, f. eks. artikel 81, ofte er en procentdel af grundlønnen. Den er af den formening, at i betragtning af, at den i artikel 3, stk. 1, litra a) hjemlede godtgørelse faktisk og utvivlsomt indbefatter familietillæggene, kan det vanskeligt forholde sig anderledes med den under stk. 1, litra b) omtalte godtgørelse. Den almindelige opbygning af denne artikel viser i øvrigt tydeligt, at man det første år udbetaler en godtgørelse, der svarer til hele grundlønnen plus alle godtgørelser, og en mindre procentdel af grundlønnen plus familietillæg i den følgende periode. Den endelige beregning af de sagsøger tilkommende beløb beror på en sammenligning, der ville være umulig, dersom de tre faktorer i denne sammenligning ikke indeholdt de samme væsentlige dele, heriblandt familietillæggene. At godtgørelsen hjemlet i artikel 3, stk. 4 i forordning nr. 2530/72 omfatter familietillæggene, fremgår klart af en sammenligning mellem denne artikel og artikel 5, stk. 4 i forordning nr. 259/68.

Hvad angår det på vedtægtens artikel 67, stk. 2 grundede anbringende, anfører Kommissionen, at de børnetilskud, som sagsøger har i sin nye stilling, faktisk oppebæres af ham og således er en del af hans nye indkomst.

Sagsøgtes indsigelse mod, at familietillæggene medregnes i »den nye indtægt«, hvilket skulle være ulovligt ifølge nederlandsk lovgivning, bør forkastes, fordi artikel 3, stk. 4 i forordning nr. 2530/72 og vedtægtens artikel 67, stk. 2 pålægger Kommissionen at tage hensyn til andetsteds oppebårne familietillæg. I hvert fald må disse bestemmelser have fortrin for de nationale bestemmelser.

C — 1. I replikken fastholder sagsøger, at i det omfang, dens tekst er klar, kan der ikke være tale om at fortolke artikel 3, stk. 4. Det er helt sikkert, at godtgørelsen i artikel 3, stk. 1, litra b), som artikel 3, stk. 4 omhandler, og som blot består af en procentdel af grundlønnen, nødvendigvis ikke omfatter familietillæggene.

2. Betegnelsen »totalindkomst«, som Kommissionen anvender ved sin sammenligning, er ukendt i forordning nr. 2530/72.

Artikel 3 i forordning nr. 2530/72 anvender udelukkende følgende benævnelser:

a) det senest samlede vederlag, der samtidig udgør den efter fratrædelsen månedligt udbetalte sum i det første år og loftet for summen af de nye indtægter og godtgørelsen, der udbetales efter dette første år. Alene dette samlede vederlag indeholder som anført i vedtægtens artikel 62 grundlønnen, familietillæggene og godtgørelserne (artikel 3, stk. 1, litra a) og 4;
b) den månedlige godtgørelse, der gives efter det første år, og som svarer til en procentdel af grundlønnen reguleret med en justeringskoefficient (artikel 3, stk. 1, litra b) og 3);
c) andre tillæg: familietillæg (artikel 3, stk. 5), ydelser efter den sociale sikringsordning (artikel 3, stk. 6) alderspension på visse betingelser (artikel 3, stk. 7, 5. afsnit) og familietillæggene, dersom den forhenværende tjenestemand har ret til pension før det fyldte 60 år (artikel 3, stk. 8);
d) den indtægt, vedkommende har i sin nye stilling, sammenlagt med den under b) nævnte godtgørelse.

3. Selv om det som anført af Kommissionen er korrekt, at den månedlige godtgørelse i artikel 3, stk. 1, litra a) omfatter familietillæggene, kan det ikke heraf sluttes, at der gælder det samme for den i stk. 1, litra b) hjemlede godtgørelse. Allerede udtrykkene »senest oppebårne vederlag« i stk. 1, litra a) og »grundløn« i stk. 1, litra b) understreger forskellen, idet grundlønnen kun er en del af vederlaget udover familietillæggene, der altså ikke omfattes.

4. Den almindelige opbygning af artikel 3, som Kommissionen i anden række påberåber sig, svarer ikke til Kommissionens fortolkning af bestemmelsen, der er sproglig forkert. Fællesskabslovgiver har det første år klart villet tildele en godtgørelse svarende til det senest oppebårne vederlag (grundløn + familietillæg + godtgørelse) og de følgende perioder en procentdel af grundlønnen. Følgen af sagsøgtes anbringende er ikke blot, at overgangsgodtgørelsen (= den i stk. 1, litra b) hjemlede godtgørelse) varierer alt efter, om den forekommer i familietillæggene eller ej, men også at denne godtgørelse er større i tilfælde af, at en tjenestemand ikke er familieforsørger. Fællesskabslovgiver har netop ønsket at undgå denne ulogiske konsekvens, idet han alene modtager den faktiske overgangsgodtgørelse ved beregningen i artikel 3, stk. 4 og opstiller et særligt system for familietillæggene med forbud mod sammenlægning.

5. Sagsøger bestrider desuden, at man kan anvende den af Kommissionen foreslåede sammenligning mellem artikel 3, stk. 4 i forordning nr. 2530/72 og artikel 5, stk. 4 i forordning nr. 259/68, som ikke er på tale her.

6. Sagsøger anfører slutteligt, at Kommissionen i praksis handler i strid med sin egen opfattelse. I den anfægtede afgørelse er familietillæggene nemlig medtaget med 100 %, skønt de ikke burde have været inkluderet heri med mere end 80 %, dersom de, som anført af Kommissionen, skal medtages i godtgørelsen. På samme måde burde udlandstillægget have været medtaget i sammenlægningen, dersom godtgørelsen i stk. 1, litra b) er identisk med den i samme stykke under litra b) omhandlede. Endelig burde ifølge artikel 3, stk. 3 justeringskoefficienten, der kun er anvendt på 80 % af grundlønnen, også være brugt på børnetilskuddet og uddannelsestillægget.

7. Sagsøger bestrider ligeledes Kommissionens opfattelse, hvorefter de familietillæg, sagsøger får i sin nye stilling, i realiteten er indtjent af ham og således udgør en del af den nye indtægt. Familietillæggene er ikke vederlaget for en erhvervsudøvelse, men en godtgørelse, der tildeles for at dække særlige udgifter.

Dette fremgår af Kommissionens notat XI/1186/74, hvor denne anerkender, at familietillæggene er undergivet reglen om forbud mod sammenlægning efter vedtægtens artikel 67, stk. 2 af Kommissionens notat 1687/XV/73, af Rådets forordning nr. 260/68 af 29. februar 1968 (JO 100 af 28. 9. 1972, s. 86), hvoraf fremgår, at familietillæg ikke er skattepligtig erhvervsindkomst og sluttelig af sagsøgers retsstilling i henhold til nederlandsk ret.

8. Kommissionens indsigelse, hvorefter familietillæggene ifølge vedtægtens system, f.eks. artikel 81, ofte udgør en procentdel af grundlønnen, er ikke relevant. Faktisk bekræfter den, at grundlønnen ikke omfatter familietillæg, men at disse beregnes på eget grundlag.

9. Sagsøger konkluderer, at fortolkningen af en bestemmelse indeholdende en vis juridisk beskyttelse i hvert fald ikke kunne foretages extensivt til skade for den retsundergivne, selv om der — quod non — kunne være tvivl vedrørende artikel 3, stk. 4's betydning.

D — I *duplikken* gennemgår Kommissionen det, den betragter som værende de to grundlæggende indsigelser fra sagsøgers side, nemlig:

a) den månedlige godtgørelse, der indgår i beregningen i henhold til forordning nr. 2530/72, artikel 3, stk. 4 omfatter ikke familietillæg;
b) »de indtægter, som den pågældende oppebærer i sin nye stilling« omfatter ikke de børnetilskud (kindertoelage), der tildeles i Nederlandene.

Kommissionen anfører, at »det seneste samlede vederlag« ikke er begrænset til grundlønnen og forøget med familietillæg. Andre tillæg er dele af det samlede vederlag og omfattes ikke af godtgørelsen efter det første år. Det er i øvrigt korrekt, at godtgørelsen varierer, alt efter om familietillæg udbetales, men det er forkert, at tidligere tjenestemænd uden forsørgerbyrder modtager en højere godtgørelse end en tidligere tjenestemand med familie. I sidstnævnte tilfælde er loftet for anvendelsen af sammenlægningsforbudet nemlig højere, eftersom det seneste samlede vederlag indeholder familietillæg.

Om det forhold, at de nederlandske familietillæg ikke er en del af »indtægterne i den nye stilling«, mener Kommissionen, at de »nye indtægter« efter konteksten i forordning nr. 2530/72, artikel 3, stk. 4 henviser til de indtægter, tjenestemanden tidligere havde i Fællesskabernes tjeneste og derfor omfatter familietillæg som indtægterne for Fællesskabet.

Sagsøgtes argumentation ud fra afgørelsen af 22. oktober 1974 og notaterne nr. 1186/74 og 1687/IX/73 er ikke overbevisende. En afdeling under Kommissionen er lige så lidt som Kommissionen selv kompetent til at give en retsgyldig fortolkning af en forordning fra Rådet. Henvisningen i dokument IX/1186/74 til »indtægt udbetalt som vederlag for erhvervsudøvelse«, angiver alene, at lejlighedsvise indtægter eller indtægter stammende fra en personlig formue, skal udelukkes. Man kan heller ikke drage nogen slutninger om, at familietillægene er indeholdt i lønnen, ud fra det forhold, at de i kraft af forordning nr. 2530/72 er fritaget for fællesskabsskat. Selve arten af familietillæg varierer i øvrigt i medlemsstaterne.

Kommissionen afviser ligeledes sagsøgers forsikring om, at »kindertoelage« ikke udgør en del af vederlaget i Nederlandene.

I retsmødet den 21. maj 1976 har parterne udviklet de under skriftvekslingen fremsatte anbringender.

Generaladvokaten har fremlagt forslag til afgørelse i retsmødet den 16. juni 1976.

Præmisser

1 Klagen tilsigter annullation af Kommissionens afgørelse af 22. oktober 1974 og om fornødent af de stiltiende og udtrykkelige beslutninger om afvisning af sagsøgers administrative klage.

2 Sagsøger, der er tidligere tjenestemand ved Kommissionen, har siden den 1. juli 1973, da han endeligt udtrådte af tjenesten, været omfattet af Rådets forordning (Euratom, EKSF, EØF), nr. 2530/72 af 4. december 1972 (EFT-specialudgave 1972, 1.-8. dec., s. 11; org. ref. JO L 272 af 5. 12. 1972) om indførelse af særlige og midlertidige foranstaltninger vedrørende ansættelse af tjeneste-

mænd som følge af de nye medlemsstaters tiltrædelse samt visse tjenestemænds udtræden af tjenesten i disse Fællesskaber;

3 denne forordnings artikel 3, stk. 1 bestemmer, at »den tjenestemand, der endeligt er udtrådt af tjenesten, har

a) i en periode på et år ret til en månedlig godtgørelse lig med det senest oppebårne vederlag;

b) i en periode, der fastsættes på grundlag af tabellen i stk. 2, ret til en månedlig godtgørelse på 80 % af grundlønnen i de 30 følgende måneder og 70 % af denne grundløn i den efterfølgende periode«;

4 samme artikels stk. 4 foreskriver dog at »de indtægter, som den pågældende oppebærer i sin nye stilling i den i stk. 1, litra b) omhandlede periode, fradrages den for denne periode fastsatte godtgørelse i det omfang disse indtægter og godtgørelsen tilsammen overstiger tjenestemandens seneste samlede vederlag, udregnet på grundlag af den løntabel, der er gældende den første dag i den måned, for hvilken godtgørelsen skal udbetales . . .«;

5 sagsøgers seneste samlede månedlige vederlag beløb sig til 119 281 FB.

6 Fra 1. september 1973 har sagsøger arbejdet som videnskabelig medarbejder ved det retsvidenskabelige fakultet ved »Katholieke Hogeschool« i Tilburd i Nederlandene;

7 ved den anfægtede beslutning af 22. oktober 1974 meddelte Kommissionen ham den beregningsmåde, der i henhold til foran citerede artikel 3, stk. 4 var blevet lagt til grund ved fastsættelse af de fradrag, der skulle foretages i den godtgørelse, der tilkom ham fra begyndelsen af det andet år fra hans tjenesteophør at regne;

8 ifølge denne beregningsmåde beløber fradraget sig månedlig til 12 103 FB;

9 Kommissionen kritiseres for, at den ved sammenlægning af sagsøgers godtgørelse ved udtræden af tjenesten med erhvervsindtægten fra hans nye stilling, idet denne sum skal sammenlignes med hans seneste samlede vederlag, i godtgørelsen har medregnet familietillæggene fra Fællesskabet, som sagsøger er

berettiget til i kraft af førnævnte artikel 3, stk. 5, og i erhvervsindtægten de familietillæg, der tilkommer ham ifølge Nederlandenes lovgivning;

10 denne beregningsmåde medfører, at der fremkommer et overstigende beløb, og at der derfor foretages det ovennævnte fradrag, medens det overstigende beløb kun ville beløbe sig til 100 FB, hvis man udelod familietillæggene;

11 sagsøger gør gældende, at Kommissionens beregningsmåde krænker omtalte forordnings artikel 3, stk. 1, litra b), stk. 4 og 5 tillige med artikel 62, særlig stk. 3, og artikel 67, særlig stk. 2 i vedtægten for tjenestemænd ved De europæiske Fællesskaber.

12 Ifølge Kommissionen følger det nødvendigvis af det omstridte forhold, at den månedlige godtgørelse i det første år efter tjenestens ophør indbefatter familietillæggene, at det samme må gælde for godtgørelsen i den efterfølgende periode;

13 Kommissionen tilføjer, at enhver anden beregningsmåde er uforenelig med sammenlægningsforbudet i artikel 3, stk. 4, hvis formål netop er at hindre den pågældende i fra Fællesskabernes budget at oppebære en indtægt, der overstiger hans seneste samlede vederlag;

14 Kommissionen henviser endvidere til det system, der indførtes i 1968 i anledning af den første frivillige afgangsordning ved forordning nr. 259/68 som forordning nr. 2530/72 er inspireret af, og som netop indbefattede familietilskuddene i den såkaldte godtgørelse for »frivillig afgang«;

15 Kommissionen anfører videre, at det forholder sig på samme måde, hvad angår beregningen af vedkommendes erhvervsindtægt fra den nye stilling, idet dette udtryk må fortolkes på grundlag af indtægten i den tidligere stilling, nemlig vederlaget som tjenestemand, der uden tvivl omfatter familietillæggene;

16 Kommissionen anfører til slut, at generelt set kan udregningen i artikel 3, stk. 4 logisk set kun udføres, for så vidt som den i de to størrelser, der skal sammenlægges, nemlig »indtægten fra den nye stilling«, og »den for denne periode fastsatte godtgørelse«, indgår de samme ydelser som i det beløb, deres

sum skal sammenlignes med, nemlig »det seneste samlede vederlag«, hvilket sidstnævnte indeholder familietillæggene.

17 Hverken ordlyd eller opbygning af forordning nr. 2530/72, artikel 3, stk. 4 tillader at følge den fortolkning, som Kommissionen giver bestemmelsen.

18 De udtryk, der anvendes i artikel 3, stk. 1, litra a), »månedlige godtgørelse lig med det senest oppebårne vederlag« og litra b), »den månedlige godtgørelse lig med 80 % af grundlønnen« angiver nemlig udtrykkeligt og utvetydigt, at sidstnævnte godtgørelse ikke omfatter en procentdel af det fulde vederlag, men kun en procentdel af grundlønnen, der netop ikke indeholder familietillæggene;

19 denne fortolkning bekræftes af tjenestemandsvedtægtens artikel 62, stk. 3, der understreger sondringen mellem »vederlag«, »grundløn«, »familietillæg« og »godtgørelser«;

20 det argument, som Kommissionen støtter på forordning nr. 259/68, må ligeledes tilbagevises;

21 artikel 3, stk. 4 i forordning nr. 2530/72 adskiller sig nemlig netop fra forordning nr. 259/68, artikel 5, stk. 4 ved udelukkende at henvise til den i stk. 1, *litra b)* hjemlede periode, medens forordning nr. 259/68 generelt henviste til »den i stk. 1 fastsatte godtgørelse«.

22 Forordning nr. 2530/72, artikel 3, stk. 5 bestemmer, at den tjenestemand, der modtager den i stk. 1 nævnte godtgørelse, har ret til familietillæg i fuldt omfang;

23 denne bestemmelse tilføjer imidlertid, at vedtægtens artikel 67, stk. 2 skal finde anvendelse, dvs. de særlige regler om sammenfald af Fællesskabets familietillæg med nationale familietillæg;

24 disse bestemmelser har i forbindelse med hinanden til følge, at såvel familietillæg med hjemmel i national lovgivning som Fællesskabets familietillæg er undtaget fra beregningen i artikel 3, stk. 4 og omfattes af en særlig ordning med et sammenlægningsforbud, der i øvrigt kan anvendes i denne sag;

25 Kommissionens argument, der bygger på, at »det seneste samlede vederlag« omfatter familietillæggene, kan ikke afkræfte det resultat, der følger dels af den udtrykkelige ordlyd i stykke 4, dels af opbygningen af artikel 3, der for familietillæggene indeholder et særligt sammenlægningsforbud;

26 denne tilsyneladende mangel på logik afhjælpes nemlig ved, at det i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 67, stk. 2 i alle tilfælde er udelukket at foretage en sammenlægning af familietillæggene;

27 sagsøgers påstand vil være at tage til følge.

Vedrørende sagsomkostningerne

28 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom;

29 sagsøgte har tabt sagen;

30 sagsøgte idømmes derfor sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser,

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1) Kommissionens beslutning af 22. oktober 1974 annulleres.

2) Sagsøgte idømmes sagsomkostningerne.

O'Keeffe Mertens de Wilmars Capotorti

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 24. juni 1976.

A. Van Houtte
Justitssekretær

A. O'Keeffe
Formand for første afdeling